

igaar udtalte, at, naar man i 2det Kapitel forandrede en hel Del Straffearter, som man derved til at forrykke hele det Grundlag, hvorpaa Loven var bygget. Den høitærede Krigsminister udtalte, at Generalauditoren havde foretaget en saadan Revision. Jeg skal tillade mig dertil at bemærke, at jeg har sammenlignet Lovforslaget flere Gange med de tidligere Lovforslag, som have været behandlede her, og med det Udfast, som tidligere var udarbejdet af Generalauditor Scheel. Jeg har derved vel fundet, at man har været nødt til at stryge saadanne Ting som staaende Arrest; men jeg har ikke fundet, at man har forandret en eneste af de Straffebestemmelser, som positivt have staaet i de tidligere Lovforslag. Hvor der stod 1, 2, 8 Dages Bagtarrest, staaer denne Bestemmelse der endnu i dette Dieblit, og min Bemærkning igaar var begrundet i, at jeg ønskede at gjøre gjældende, at der er en stor Forskjel paa, om et Lovforslag har en Bestemmelse, der gaar ud paa Bagtarrest, der skal affones som Bagtarrest, eller om det har Midler til at omsætte Bagtarresten til en virkelig kortvarig og intensiv Straf, som tidligere Krumslutning og staaende Arrest vilde være. Hvad Bagtarrest iøvrigt angaar, vil jeg benytte Leiligheden til at udtale, at jeg anser den for den daarlige og ubehagelige af alle Straffe. Den har ingen virkelig Betydning som Arrest, og man har i Hæren altfor ofte oplevet, at Individer gjøre sig skyldige i Forseelser for at komme i Bagtarrest, naar de staa overfor en anstrengende Ovelse. Ja, man har oplevet, at hvor Udelingene maa rykke forbi Arrestlokalet, have saadanne Arrestanter siddet der og havt det godt, medens de Andre rykkede ud til streng Ovelse. Det er en praktisk Erfaring, man har havt Leilighed til at hente i Hæren. Den høitærede Minister udtalte, at en Grund mere for ham til at forelægge Lovforslaget i den Form, hvori det nu er fæstet, var den, at det var en Indrømmelse, han gjorde Folkethinget. Det var af Hensyn til Folkethinget. (Afskydelse af Krigsministeren.) Ja, saaledes staaer det for mig, jeg tror, der blev sagt noget Saadant; muligt blev der sagt: Afstemninger her i Folkethinget; jeg noterede det strax, men jeg har ikke havt Leilighed til at se Rigsdagstidenden efter; der maa imidlertid være kommet en saadan Udtalelse fra den høitærede Krigsminister. Jeg skal altsaa rette min Udtalelse til: af Hensyn til Afstemninger i Folkethinget, og saa tror jeg i hvert Fald, at det er Tanken. Jeg skal ikke indlade mig paa nogensomhelst Dom over, hvilke Indrømmelser man bør gjøre, men jeg maa dog minde om Et, at det Folkething, der i 1871 — 72 afstemte over Straffeloven, vedtog Nedsættelsen i de Meniges anden Klasse — det er jeg temmelig sikker paa — paa den Maade, som Forslaget herom var indfat i Landskthinget, medens man derimod udstemte Bestemmelsen om den staaende Arrest, saa, naar man i dette Tilfælde har

bøiet sig lige overfor Folkethinget, har man i det Mindste ikke fulgt alle dets Afstemninger.

Da der ved denne Sags første Behandling var Tale om den Raadslagning med Befalingsmand af Hæren og Flaaden, der havde fundet Sted, før Lovforslaget kom herind, tillagde den høitærede Minister ikke denne nær saa stor Betydning, som han søgte at hævde for den igaar, og navnlig forekommer det mig, at den høitærede Minister den Gang erindrede om Et, som altid har sin store Betydning, og det var, at det jo dog for saa vidt er i en vis Forstand ligegyldigt, hvad der er blevet udtalt, som det Bæsentlige dog er det, at det er Ministeren, der bærer Ansvar, det fulde Ansvar for, hvad han forelægger Thinget. Dette er vistnok fuldstændig rigtigt, men den høitærede Minister bærer jo dog kun et moralsk Ansvar; der kan ikke være Tale om at gjøre juridisk Ansvar gjældende mod ham, fordi han forelægger et Lovforslag, og lige overfor det moralske Ansvar, som den høitærede Minister der har draget frem, sætter jeg det moralske Ansvar, som Enhver af os har ved sit Ja eller Nei til de Forslag, som blive bragte herind. Man kan heller ikke gjøre noget juridisk Ansvar gjældende mod os, men det moralske Ansvar have vi. Men ved Siden af dette Ministerens som Medlemmernes Ansvar, er der et andet Ansvar, som man ikke maa glemme. Vi ville skabe en Straffelov, anvendelig for Hær og Flaade, men naar den er vedtagen og kommer ud, saa hviler der som bekendt paa enhver Jurisdiktionschef, der skal bruge den, Ansvar for Mandslugtens Opretholdelse i Hæren, og det er derfor nødvendigt, at vi i Straffeloven give dem de Midler, som maa anses for nødvendige i denne Henseende, thi give vi dem ikke Midlerne, med hvad Ret vil man saa gjøre Ansvar gjældende mod dem.

Den ærede Minister var ikke mild mod det Mindretal, hvortil jeg hører, og mod vore Udtalelser i Betænkningen. Det skal jeg ikke bebrejde ham; men den ærede Minister var ikke ganske retfærdig lige overfor den Stillung, jeg har indtaget i Udvalget, og som, om den end ikke finder sit Udtryk i Betænkningen, dog turde være den høitærede Minister bekendt. Den ærede Minister sagde, at den Nei, som Udvalgets Mindretal havde betraadt, burde naturligt have ført os til at foreslaa Skjerpelser paa enkelte Omraader af Lovforslaget; men det havde vi ikke gjort. Det er for mit Bedkommende ikke rigtigt; jeg har foreslaaet Skjerpelser paa ikke saa; men mange Punkter, og naar jeg ikke har labet disse mine Vædringsforslag figurere paa Listen, skyldes det netop, at jeg ikke har ønsket at stille et eneste Vædringsforslag, som jeg paa nogen Maade kunde træde tilbage fra, for ikke at skabe Bankeligheder. Det er den høitærede Ministers Udtalelser mod mine Forslag om paa forskellige Punkter at forandre simpelt Fængsel paa Vand